

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **J.M.** proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové 3, PSČ 500 03, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2014, č.j. 11670/DS/2014/GL, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2014, č. j. 11670/DS/2014/GL, a rozhodnutí Městského úřadu Dobruška ze dne 24. 4. 2014, č. j. MUD 6558/2013 ODSVV/BC-12, se z r u š u j í a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.020 ,--Kč, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2108555672/2700, vedený u UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a. s.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dobruška ze dne 24. 4. 2014, č. j. MUD 6558/2013 ODSVV/BC-12, a toto potvrdil. Tímto rozhodnutím prvoinstanční správní orgán (dále jen „správní orgán“) rozhodl o tom, že se žalobce dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPPK“), a to v příčinné souvislosti s porušením jeho § 18 odst. 4, za což mu byla podle § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 ZPPK uložena pokuta ve výši 6.000,--Kč, zákaz činnosti řízení motorových vozidel v trvání 7 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,--Kč. Žalobce podal proti

rozhodnutí žalovaného včas žalobu, kterou v podstatě odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce již v úvodu žaloby shrnul údajná porušení ustanovení o správním řízení, k nimž mělo v přezkoumávané věci dojít. Namítal, že správní orgány porušily ustanovení správního řádu o doručování, dále bylo řízení v prvním stupni zmatečné, kdy nebylo zřejmé, zda bylo provedeno druhé ústní jednání či nikoliv, byli vyslýcháni svědci v nepřítomnosti obviněného, nebyl řádně prokázán skutkový stav věci a správní orgán rozhodující v prvním stupni se nevypořádal s námitkami účastníka řízení. A žalobce k tomu dále pokračoval:

„Zmocněnec obviněného v podání ze dne 27. 1. 2014 žádal v souladu s ust. § 19 odst. 3 správního řádu o doručování na elektronickou adresu ... Správní orgány tento požadavek nerespektovaly, aniž by toto jakkoliv přezkoumatelně odůvodnily a zmocněnce o tomto zpravily. Nemohlo tedy dojít k doručení fikcí dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, neboť tomuto musí předcházet uložení písemnosti dle ust. § 23 správního řádu, které je přípustné jen tehdy, kdy nebyl adresát zastížen při doručování dle ust. § 20 správního řádu, kdy dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se písemnost doručuje na adresu pro doručování dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu, dle kterého se na požádání účastníka doručuje na elektronickou adresu.

Ze spisu vyplývá, že Městský úřad Dobruška, kterému byla věc na žádost obviněného postoupena, vrátil spis Magistrátu města Přerova, neboť dle názoru Městského úřadu Dobruška pominuly důvody, pro které byla věc postoupena Městskému úřadu Dobruška. Magistrát města Přerova dále požádal o vyjádření svůj nadřízený správní orgán, Krajský úřad Olomouckého kraje, který nedal souhlas s postoupením věci zpět Magistrátu města Přerova. Pověřil však Magistrát města Přerova provést výslech svědků.

Magistrát města Přerova potom zaslal zmocněnci obviněného vyrozumění o provádění svědeckých výpovědí mimo ústní jednání, které však zmocněnci nebylo doručeno, neboť jej Magistrát města Přerova nedoručil na elektronickou adresu pro doručování. Zmocněnci však nebylo doručeno předvolání k ústnímu jednání, ač ústní jednání prokazatelně bylo provedeno. Žalobce tak namítá, že mu správní orgán upřel právo na projednání věci ve svojí přítomnosti, garantované článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Pokud by totiž správní orgán umožnil zmocněnci žalobce být přítomen u ústního jednání a klást svědkům otázky, žalobce by prokázal, že nemohl spáchat skutek, kladený mu za vinu, neboť jeho vozidlo změřeno nebylo, neboť je zřejmé, že vozidlo na fotografii z měření nelze identifikovat. Rysy typu vozidla nejsou dostatečně zřetelné, aby bylo možno typ vozidla dovodit a RZ není čitelná, ba dokonce ani viditelná, vůbec. Tato fakta jsou následkem rozhodnutí obsluhy provést měření na vzdálenost 295,4 metru, ačkoliv místo zcela jasně umožňovalo počkat, až bude měřené vozidlo blíže. Zařízení MicroDigiCam je navíc vybaveno funkcí tzv. trojsnímku, kdy měření je provedeno na prvním snímku a následně jsou provedeny další dva, pro lepší identifikaci vozidla. Obsluha se však rozhodla funkci trojsnímku nepoužít a zvolila vzdálenost pro měření 295,4 metru, ačkoliv návod k obsluze říká následující, cituji: „*Systém MicroDigiCam byl navržen tak, aby snímal obrázky ze vzdálenosti 50 až 170 metrů od měřicího místa. Optimální*

vzdálenost zaměření je 80 - 140 metrů, avšak dobré osvětlení a zaostření umožňuje vzdálenost prodloužit.“ Obsluha měřicího zařízení však zvolila více jak dvojnásobnou vzdálenost, než je vzdálenost optimální a o více jak 120 metrů větší vzdálenost, než jakou označil výrobce za konstrukční.

Rozhodnutí obsluhy, zvolit takovouto vzdálenost měření navzdory návodu k obsluze, vyústilo k pořízení fotografie, která nemá výpovědní hodnotu o objektech, které jsou na ní zachyceny.

Ostatně, jediný důkaz, který mohl prokazovat, že se vozidlo žalobce nachází právě na fotografii z měření, neexistuje. Naopak, z fotografie z měření lze seznat, že v době, kdy byla fotografie pořízena, bylo velmi oblačno, avšak fotografie z místa kontroly jsou pořízeny zcela zjevně za diametrálně odlišných povětrnostních podmínek. Nadto, z fotografií založených ve spise není seznatelné, kdy tyto byly pořízeny; zjevně odlišné počasí na fotografiích však naopak poukazuje na skutečnost, že tyto byly pořízeny v jinou dobu, než fotografie z měření. Žalobce zásadně popírá, že by jel takto vysokou rychlostí, taktéž popírá, že by s přestupkem na místě souhlasil, což dokládá skutečnost, že oznámení o přestupku nepodepsal ani se do něj nevyjádřil.

Výše uvedené skutečnosti namítal zmocněnec žalobce již v řízení v prvním stupni, správní orgán prvního stupně však jeho námitky žádným způsobem nevzal v úvahu ani neuvedl, proč se jimi nezabýval nebo je považoval za liché. Dle názoru žalobce i tato skutečnost zakládá nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobce tak namítá zásadní porušení jeho procesních práv v řízení před správními orgány spočívající v tom, že nebyl předvolán k ústnímu jednání, tedy nemohl uplatňovat v prvním stupni skutkové námitky.

Po provedených výpovědích byl spis vrácen Městskému úřadu Dobruška k provedení dalších úkonů. Správní orgán vyhotovil výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, které ovšem nezaslal zmocněnci žalobce na adresu pro doručování. Správní orgán prvního stupně nezaslal zmocněnci žalobce na jeho doručovací adresu poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce tuto skutečnost považuje za porušení práva žalobce na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, garantované čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K tomuto se žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, 15 Ca 258/2008-55, [2664/2012 Sb. NSS]: *„Pokud je účastníku správního řízení uděleno správním orgánem poučení o tom, že procesní práva, která mu pro dané správní řízení náleží, může uplatnit po celou dobu trvání tohoto řízení, aniž by mu před ukončením dotyčného řízení bylo dáno na vědomí, k jakému datu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci, zakládá to vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které garantují účastníku správního řízení možnost prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí.“*

Rozhodnutí o přestupku potom správní orgán prvního stupně vypravil na adresu odlišnou od adresy pro doručování, tedy na e-mail ..., ač adresa pro

doručování v řízení byla ... Doručení na chybnou adresu pro doručování tak s sebou nemůže nést právní následky, pokud adresát nepotvrdí přijetí písemnosti e-mailem opatřeným zaručeným elektronickým podpisem. Toto adresát neučinil, neboť elektronickou poštu došlou na adresu ... zmocněnec žalobce nekontroluje. Tuto adresu má zmocněnec žalobce zřízenou pouze pro činění podání v zájmu přehlednosti.

Zmocněnci žalobce tak nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy žalobce nemohl uplatnit relevantní odvolací důvody prostřednictvím zmocněnce. Zmocněnec se tak nemohl vyjádřit k procesnímu ani hmotněprávnímu postupu správního orgánu prvního stupně, neboť mu nebylo umožněno seznámit se se zněním rozhodnutí. Tím bylo porušeno právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Je pravdou, že správní orgán prvního stupně zaslal rozhodnutí přímo žalobci, takové doručení však nemá vliv na běh procesněprávních lhůt. Žalobce nadto předpokládal, že rozhodnutí doručí správní orgán též zmocněnci, ani nebylo jeho povinností rozhodnutí zástupci předávat; dle jejich původní dohody vycházející z postupu veřejné správy předjímaného zákonem (zejména ust. § 34 odst. 2 správního řádu). Obviněný však i přes to informoval svého zástupce telefonicky o tom, že mu došlo nějaké rozhodnutí, načež zástupce reagoval tak, že podal odvolání do neoznámeného rozhodnutí a požádal správní orgán o zaslání rozhodnutí na elektronickou adresu. I přes to žalobce zaslal rozhodnutí svému zástupci poštou, avšak patrně jej pošta při doručování ztratila, proto se s tímto jeho zástupce neseznámil.

Dále žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného v tom, že vydal rozhodnutí, aniž by byl odvolatel vyzván k doplnění blanketního odvolání. K tomuto žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, 1 As 4/2009 - 53, [Výběr NSS 303/2009]: *„Vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, a s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, podle nějž se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu, je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“* (shodně též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008 - 30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb. NSS). Ze spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně zaslal zmocněnci žalobce výzvu k doplnění odvolání, avšak prostřednictvím e-mailové adresy ..., která není doručovací adresou – správná formulace e-mailové adresy je ... Tedy výzvu k doplnění odvolání nelze považovat za doručenu.

Doručení rozhodnutí žalovaného po zániku odpovědnosti za přestupek

Rovněž žalovaný nedoručil rozhodnutí na adresu pro doručování, kterou zmocněnec žalobce stanovil (...), a to jak podáním v tomto řízení, tak rovněž samostatným podáním přímo žalovanému ze dne 28. 5. 2014, žalovaným přijatým dne 28. 5. 2014 v 8:41:11 pod názvem „**S. K. - stanovení doručovací adresy**“, číslo EP 3405/2014, identifikátor SS 2853/2014 (kopie podání přílohou žaloby). Vzhledem k výše uvedenému, dnem, kdy bylo žalobci oznámeno rozhodnutí žalovaného je 27.

11. 2014, kdy nový zmocněnec žalobce nahlédl do spisu. Vlivem porušení ustanovení správního řádu o doručování ze strany žalovaného tak došlo k zániku odpovědnosti za přestupek podle ust. § 20 zákona o přestupcích, neboť rozhodnutí odvolací orgánu bylo doručeno po uplynutí roční prekluzivní lhůty. Žalobce namítá, že právní moc rozhodnutí byla vyznačena nesprávně, neboť rozhodnutí nebylo žalobci doručeno.“

V této souvislosti žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 60/2009, podle něhož „*Shledal-li by totiž (krajský soud) důvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí mu bylo doručeno až po uplynutí prekluzivní lhůty, již sama o sobě by postačovala ke zrušení správního rozhodnutí.*“ Vzhledem k tomu navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 9. 1. 2014. V něm nejprve shrnul žalobní body a poté se odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí s tím, že se věcí podrobně zabýval. Konstatoval, že Magistrát města Přerov zaslal zmocněnci žalobce vyrozumění o provádění svědeckých výpovědí mimo ústní jednání dne 25. 3. 2014 ve 13:00 hodin, dne 3. 3. 2014 na e-mailovou adresu ... Vzhledem k tomu, že se zprávu nepodařilo doručit, zaslal toto vyrozumění správní orgán též na adresu trvalého pobytu zmocněnce – doručeno fikcí dne 17. 3. 2014. Dne 25. 3. 2014 proběhl výslech svědků – zasahujících policistů, kteří popsali průběh měření. Ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že k měření byl použit přístroj Micro DigiCamLti. Jeho umístění a provoz byl zcela v souladu s návodem k užití měřícího přístroje a v průběhu tohoto měření nedošlo k žádné chybě ani žádné jiné skutečnosti, která by bránila zahájení popřípadě pokračování v měření. Od doby, kdy bylo předmětné vozidlo změřeno, až po jeho zastavení na sběrném stanovišti, bylo stále ve vizuálním kontaktu s policisty, během jízdy nikde nezastavilo ani neodbočilo. Policisté vyloučili jakoukoliv záměnu vozidla i řidiče.

Dále je ve spisovém materiálu založen Záznam přestupku, který obsahuje údaje o tom kdy, kde, jak a jaké vozidlo bylo měřeno, jakož i ověřovací list měřícího zařízení č. 8012-OL-70331-12 s platností ověření do 29.11.2013. Měření bylo provedeno dne 28. 8. 2013.

Písemností ze dne 3. 4. 2014 vyzval správní orgán žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí – doručeno fikcí na adresu trvalého pobytu dne 14. 4. 2014. Dne 24. 4. 2014 vydal správní orgán rozhodnutí, které odeslal na e-mailovou adresu ... a též na adresu trvalého pobytu žalobce (převzal dne 5. 5. 2014) a zmocněnce (doručeno fikcí dne 5. 5. 2014).

Rozhodnutí bylo tedy doručeno jak elektronicky, neboť se předmětná elektronická zpráva nevrátila jako nedoručitelná, adresát této zprávy pouze nepotvrdil její doručení, tak i fyzicky prostřednictvím provozovatele poštovních služeb vložním do schránky adresáta zmocněnce žalobce. Ze spisového materiálu k předmětné věci vyplývá, že zmocněnec žalobce zcela běžně se správním orgánem I. stupně elektronicky komunikoval právě z e-mailové adresy ...

Žalobce, resp. jeho zmocněnec, podal proti rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že se domnívá, že dnešního dne (18. 5. 2013) zmocněnce kontaktoval žalobce, že mu přišlo nějaké rozhodnutí. Toto zmocnění přeposílá, avšak do dnešního dne zmocněnec jej ještě neobdržel. Z opatrnosti se proti rozhodnutí žalobce, resp. zmocněnec, odvolává. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce resp. zmocněnce, usnesením, č.j. MUD 6558/2013 ODSVV/BC-14, ze dne 20.05.2014 k doplnění odvolání do 5 dnů od doručení tohoto usnesení, což se však nestalo. Podle § 82 odst. 2 správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Zasláno na adresu trvalého pobytu zmocněnce, doručeno fikcí dne 02.06.2014. Odvolání nebylo doplněno a bylo postoupeno odvolacímu orgánu dne 10.06.2014.

Žalovaný vydal ve shora uvedené věci rozhodnutí dne 24.07.2014, které bylo doručováno na e-mail ... (tato skutečnost byla pro rozsudek rozhodující, jak bude uvedeno dále) a následně na adresu trvalého pobytu zmocněnce, doručeno fikcí dne 07.08.2014.

Žalovaný uzavřel s tím, že žalované rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným, (a ničím nevyvráceným), skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhoval proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při veřejném jednání dne 26. 4. 2016. Za žalobce se k jednání dostavil Petr Kocourek, a to jako jeho obecný zmocněnec na základě plné moci ze dne 21. 4. 2016. Jmenovaný tak nahradil v zastupování žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, který za žalobce podal ještě jako jeho zástupce podle plné moci ze dne 22. 9. 2014 projednávanou žalobu.

Protože ke spáchání namítaného přestupku mělo dojít dne 28. 8. 2013, žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu dne 24. 7. 2014, na žalovaném rozhodnutí je doložka, že nabylo právní moci dne 7. 8. 2014 a žaloba proti němu je datována dnem 4. 12. 2014 a doručena krajskému soudu dne 5. 12. 2014, pokládal krajský soud za důležité předně vyjasnit, zda byla žaloba podána vůbec včas. Podle § 72 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), lze totiž žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Pokud by tedy žalované rozhodnutí skutečně nabylo právní moci dne 7. 8. 2014, pak by byla žaloba zcela zjevně podána opožděně.

Na dotaz krajského soudu k této otázce zástupce žalobce uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo ponejprv doručováno obecnému zmocněnci žalobce (tehdy **K. S.**) na jím vymíněnou elektronickou adresu..., a proto ani nemohlo nabýt právní moci dne 7. 8. 2016 fikcí. **K. S.** jinak byl v té době zástupcem žalobce. Toto

tvrzení dokládal obecný zmocněnec žalobce dokladem ze dne 28. 5. 2014, který byl mimo jiné odeslán i Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje. Je v něm zakotven požadavek, aby **K. S.** byly doručovány veškeré písemnosti na právě uvedenou elektronickou adresu. Tuto žádost, datovanou dnem 28. 5. 2014, předložil zmocněnec krajskému soudu s návrhem, aby jí byl proveden důkaz. Zároveň předložil k provedení důkazu i potvrzení o převzetí této žádosti žalovaným dne 28. 5. 2014 (viz č. I. 44 soudního spisu). Důkaz těmito listinami byl proveden jejich přečtením.

Zástupkyně žalovaného k dotazu krajského soudu, zda má k těmto důkazům nějaké výhrady, uvedla, že nikoliv. Na to krajský soud konstatoval, že z nich ovšem vyplývá, že zástupce žalobce sdělil svou doručovací adresu žalovanému ještě před vydáním žalovaného rozhodnutí a že z konstatovaného obsahu správního spisu nebylo zjištěno, že by žalovaný na tuto adresu žalované rozhodnutí zástupci žalobce doručil. Že tak neučinil, vyplývá ze správního spisu, podle něhož žalovaný doručoval žalované rozhodnutí dne 24. 7. 2014 obecnému zmocněnci žalobce e-mailem na elektronickou adresu ... a dále na elektronickou adresu ..., tedy nikoliv na adresu A když jeho převzetí nebylo potvrzeno ze strany adresáta zprávou opatřenou jeho zaručeným elektronickým podpisem, doručoval mu žalovaný žalované rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb do místa jeho trvalého pobytu ve Šternberku. Právě z údajů na doručence této zásilky pak žalovaný dovodil, že žalované rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 8. 2014. V tom se ovšem zmýlil, neboť byl povinen doručit žalované rozhodnutí na adresu, kterou si obecný zmocněnec žalobce vymínil a žalovanému sdělil, tedy na adresu ... (viz § 19 odst. 3 správního řádu). O to se ale žalovaný vůbec nepokusil, o čemž svědčí i jeho vyjádření k žalobě. Za tohoto stavu ale nemohlo žalované rozhodnutí nabýt právní moci dne 7. 8. 2014 fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu, neboť k uvedenému postupu neměl žalovaný oporu v zákoně. Jeho povinností bylo doručit žalované rozhodnutí ponejprv na elektronickou adresu ...

Kdy se tak stalo, nemohl krajský soud zjistit, když k dotazu na zástupkyni žalovaného tato uvedla, že k dispozici jsou pouze spisy, které se nacházejí ve správním spisu, tedy že předložený správní spis je úplný. Žádný doklad o doručení žalovaného rozhodnutí žalobci na adresu ..., v něm však není. S pravděpodobností hraničící s jistotou tomu však nebylo ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku, když ta končila dnem 28. 8. 2014, o čemž ostatně svědčí i datum podání žaloby až dne 5. 12. 2014. Jinými slovy, žalovaný nemohl prokázat, že by žalované rozhodnutí nabylo právní moci v jednorroční prekluzivní lhůtě od spáchání tvrzeného přestupku.

Vzhledem k tomu krajský soud seznámil účastníky řízení s tím, že provedené důkazy svědčí po právní stránce (viz § 118a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění) tomu, že v přezkoumávané věci došlo k zániku odpovědnosti za daný přestupek ve smyslu § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění. Podle něho totiž nebylo možno projednat přestupek, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok, přičemž v rámci této lhůty muselo rozhodnutí v přestupkové věci nabýt i právní moci, jejímž základním předpokladem je oznámení rozhodnutí účastníku řízení. K tomu by však muselo dojít v daném případě nejpozději do 28. 8. 2014, což se nestalo. Ve správním spisu totiž není žádná listina, jež by tomu svědčila. Žalovaným vyznačený den právní moci 7. 8. 2014 na žalovaném rozhodnutí pak nemá oporu ve spisu.

Na to krajský soud účastníky řízení vyzval, zda budou v tomto směru navrhopat provedení nějakých důkazů. Žádné návrhy na důkazy uplatněny nebyly.

Zástupce žalobce v závěrečném návrhu navrhoval, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil z důvodu zániku odpovědnosti za projednávaný přestupek. Zástupkyně žalovaného setrvala na návrhu uvedeném v písemném vyjádření k žalobě, tedy navrhovala žalobu zamítnout.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Ty byly zjištěny a konstatovány již při jednání krajského soudu, a to v souvislosti s poslední žalobní námitkou žalobce, podle níž došlo k doručení rozhodnutí žalovaného až po zániku odpovědnosti za přestupek. Tuto námitku nebylo možno v přezkumném řízení vyvrátit. Naopak provedené důkazy (viz výše) její důvodnost plně osvědčují. V tu chvíli je ale na danou situaci plně příleřavá judikatura Nejvyššího správního soudu, které se žalobce dovolával, konkrétně jeho rozsudku ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009-163, v němž je mimo jiné uvedeno následující:

„Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelze na jednu stranu krajskému soudu vytýkat to, že se zabýval a priori tím, zda nedošlo k prekluzi, jakož i tím, zda rozhodnutí žalovaného netrpí tak závažnou procesní vadou, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí. **Shledal-li by totiž důvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí mu bylo doručeno až po uplynutí prekluzivní lhůty, již sama o sobě by postačovala ke zrušení správního rozhodnutí.**“

Krajský soud shledal z výše uvedených důvodů námitku žalobce o zániku odpovědnosti za přestupek opodstatněnou, a proto z těchto důvodů a plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo. K tomuto závěru plně postačovala skutečnost, že žalované rozhodnutí nebylo zmocněnci žalobce doručeno ve lhůtě do 28. 8. 2014, přičemž tato závada je již neodstranitelná. Vzhledem k tomu se nebylo třeba zabývat dalšími žalobními námitkami, neboť pro zánik trestnosti přestupku bude muset být řízení o něm zastaveno. V dalším řízení bude žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.).

V.

Náklady řízení

Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Jeho důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly jednak v náhradě soudního poplatku ve výši 3.000,--Kč, odměně advokáta při zastupování za celkem dva úkony právní služby po 3.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě jeho hotových výdajů 600,--Kč za celkem dva úkony. Jde o náklady vzniklé po dobu zastupování žalobce advokátem **Mgr. J. T.** Jeho náklady řízení by tak činily částku 9.800,--Kč. Protože je ale plátcem daně z přidané hodnoty, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 1.428,--Kč, takže celková výše náhrady těchto nákladů řízení činí 11.228,--Kč.

Obecný zmocněnec specifikoval své náklady částkou 300,--Kč podle vyhl. č. 254/2015 Sb., stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, a dále žádal přiznat 1.792,--Kč jako náhradu cestovních nákladů obecného zmocněnce, tj. na cestu z adresy jeho faktického bydliště (osvědčeno nájemní smlouvou v dřívějším řízení před zdejším soudem) v Dolním náměstí v Olomouci do sídla Krajského soudu v Hradci Králové.

K uvedenému druhu náhrady 300,--Kč se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č.j. 6 As 135/2015-79, a to tak, že „Soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli (potažmo žalobci) náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, nýbrž musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení navrhovatel (potažmo žalobce) soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Použití § 151 odst. 3 o. s. ř. (v novelizovaném znění účinném od 1. 7. 2015) na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno. Stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, č. 275/2014 Sb.“. Vzhledem k uvedenému mu tato náhrada přiznána nebyla. Požadovaná náhrada cestovních výdajů byla zmocněnci naopak přiznána bez dalšího v celém rozsahu, když je menší, než by byla z Prahy, místa jeho trvalého pobytu (viz § 157 zákoníku práce).

Náhrada nákladů řízení žalobce tak činí celkem 13.020,--Kč, jak bylo stanoveno ve výroku II. tohoto rozsudku. Dle požadavku zmocněnce žalobce bude žalovaným uhrazena na bankovní účet uvedený v petitu žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

51A 21/2014

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. dubna 2016

JUDr. Pavel Kumprecht v.r.
samosoudceZa správnost vyhotovení:
Iveta Kyrlová